

Arrest

nr. 72 326 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 maart 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 maart 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 22 april 2011 deze beslissing (RvV 22 april 2011, nr. 60 152)..

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Sernovodsk, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. In 2004 heeft uw zoon, Z.(...) R.(...) (O.V. 6.369.835), een vriend geholpen om een gewonde rebel te vervoeren. De ordediensten vielen daarom uw huis binnen op zoek naar uw zoon R.(...). Ze bedreigden uw echtgenoot, Z.(...) Z.(...) (O.V. 6.402.166) en u. Uw zoon R.(...) vertrok daarom naar Kazachstan. Toen de ordediensten na enkele maanden niet meer langskwamen, keerde hij terug naar huis. De ordediensten kwamen opnieuw langs op zoek naar uw zoon. Uiteindelijk vertrok hij met zijn gezin naar Litouwen. De ordediensten bedreigden daarna ook uw jongste zonen, Z.(...) S.(...) (O.V. 6.383.190) en Z.(...) Z.(...) (O.V. 6.546.232). Uw zoon S.(...) en u werden ook enkele keren voor ondervraging opgeroepen door de ordediensten. Daarom vond uw echtgenoot het beter dat jullie jongste zonen ook naar Litouwen vertrokken. De ordediensten bleven uw echtgenoot en u echter lastigvallen en bedreigen. Uw echtgenoot besloot daarom het land te verlaten. In november 2007 vertrokken jullie naar Litouwen. Jullie vroegen er asiel aan en bekwamen een tijdelijke verblijfsvergunning die elk jaar verlengd werd. Omdat uw echtgenoot vernomen had dat de verblijfsvergunningen van Tsjetsjenen niet verlengd werden en er ook Tsjetsjenen werden teruggestuurd naar hun land van herkomst, heeft uw echtgenoot de beslissing inzake jullie laatste aanvraag tot verlenging van jullie verblijf niet afgewacht, maar vertrokken jullie in maart 2009 naar België. Jullie vroegen op 11 maart 2009 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoorten, een medisch attest opgesteld door Dr. A. K.(...), en verschillende psychologische attesten opgesteld door Dhr. R.V.(...), licentiaat klinische psychologie. Uit de informatie van de Litouwse asielinstanties waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u en uw echtgenoot Z.(...) Z.(...) er de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd op 5 maart 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw zoon, Z.(...) R.(...) (O.V. 6.369.835). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd: “De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er gezocht werd door de ordediensten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het door u voorgelegde internetartikel afkomstig van de separatistische nieuwswebsite Chechenpress stelt weliswaar dat uw naam op een lijst staat van personen die door de Russische veiligheidsdiensten werden veroordeeld tot een buitengerechtelijke executie. Afgezien van het feit dat een internetartikel geen officieel document is en bijgevolg geen bewijs vormt van de feiten die erin vermeld worden, kan worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kon geven aangaande de herkomst en inhoud van het desbetreffende document. U vermoedde dat Z.(...), de voormalige minister van de Tsjetsjeense Republiek Istjkerië, deze lijst van vervolgte personen had samengesteld, maar daar was u niet zeker van. Toen u gevraagd werd of er in het internetartikel ook enige concrete informatie stond over de reden waarom u gezocht werd door de autoriteiten, kon u hier geen duidelijk antwoord op geven. U beweerde zich eigenlijk niet te herinneren

wat er precies in het document stond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 5). Dergelijke verklaringen doen toch afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. Het internetartikel kan uw beweerde vervolgingsfeiten dus niet staven. U verklaarde voorts dat u hier in België internetdocumenten in uw bezit had met betrekking tot de uitzending door een lokale televisiezender in Tsjetsjenië waarin per vergissing werd meegedeeld dat u samen met andere rebellen bij een actie van de ordediensten werd gedood (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 3). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal deze documenten echter nog steeds niet ontvangen. Van een asielzoeker kan toch verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om bewijsstukken voor te leggen van de feiten die hij aanhaalt. Er dient ook op gewezen te worden dat u zelf geen enkele poging ondernomen hebt om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen in uw land van herkomst verder te informeren. Zo wist u niet of u al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 5). Verder verklaarde u dat zowel uw ouders als uw broers S.(...) en Z.(...) na uw vertrek omwille van u problemen hadden met de ordediensten die op zoek waren naar u. Met betrekking tot hun vervolgingsproblemen kon u echter geen concrete informatie geven. U wist enkel dat uw broer S.(...) een keer werd meegenomen, maar u kon niet zeggen wanneer dit gebeurde. U was er niet eens zeker van of hij toen omwille van u gearresteerd werd of om andere redenen. U kon ook niet met zekerheid zeggen of de ordediensten na uw vertrek uit Sernovodsk nog zijn langsgekomen bij uw ouders, zelfs niet voor de periode dat u nog in Tsjetsjenië verbleef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 4, 9). U verklaarde dat uw broer Z.(...) na zijn terugkeer naar Tsjetsjenië problemen had met de ordediensten, maar u wist niet welke problemen hij precies had en ook niet of er enig verband was met uw eigen problemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 9). Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en gezien het feit dat u samen met uw ouders en uw broers enkele jaren in Litouwen hebt verbleven en jullie ook nu hier samen in België zijn, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover toch met uw familieleden zou hebben gesproken. Bovendien verklaarde u dat een kennis van u politiemans in Grozny is. Hij heeft vóór uw vertrek zelfs getracht om uw onschuld aan te tonen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 8-9). Toen de interviewer u vervolgens vroeg of deze persoon voor u dan niet meer informatie kan bekomen wat betreft de actuele stand van zaken van uw problemen of uw situatie in uw land van herkomst, antwoordde u dat hij dat misschien wel kan doen, maar dat u het hem niet gevraagd hebt. Meer nog, u beweerde zelfs dat het u eigenlijk niet interesseerde om hierover meer te weten te komen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 9). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen toch op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verder bleken uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten op verschillende punten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw vader waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat een vriend die betrokken was bij rebellenactiviteiten u begin november 2004 thuis kwam opzoeken. Enkele dagen later kwamen de ordediensten bij uw ouders langs op zoek naar u. U vertrok daarom begin december 2004 naar Kazachstan. Eind mei 2005 keerde u terug naar huis en in augustus 2005 hielp u een andere vriend om een gewonde rebel te vervoeren. Ongeveer een week later werd uw vriend gearresteerd en waren de ordediensten opnieuw op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 6-8). Uw vader verklaarde echter in strijd met uw verklaringen dat u reeds eind 2004 een gewonde rebel hielp vervoeren. Hij verklaarde voorts dat toen de ordediensten naar u op zoek waren, u naar Kazachstan vertrok en in mei 2005 naar huis keerde. Uw vader was behalve het feit dat u een gewonde rebel had geholpen niet op de hoogte van andere redenen waarom de ordediensten u zochten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 25/02/2010, p. 3-4). Toen uw vader met deze tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip waarop u een gewonde rebel zou hebben vervoerd geconfronteerd werd, verklaarde hij niet te weten wanneer u precies die gewonde persoon geholpen had en stelde hij ook niet op de hoogte te zijn van enige andere problemen die u met de ordediensten had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 25/02/2010, p. 4). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Aangezien uw vader zich voor zijn asielaanvraag toch beroept op uw problemen en de problemen die hij omwille van u gekend heeft, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u met hem over uw concrete problemen gesproken hebt. U stelde verder nog dat u ongeveer een week na de arrestatie van uw vriend in augustus 2005 naar een kennis van u in Grozny gegaan bent waar u verbleef tot uw vertrek uit Tsjetsjenië in november 2005 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 3, 8). Uw vader beweerde daarentegen dat u in juli of augustus 2005 naar Kalmykië vertrokken bent waar u twee maanden verbleven hebt. Daarna hebt u nog gedurende ongeveer een maand bij een kennis in Grozny verbleven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 25/02/2010, p. 4-5). U

stelde dat er geen schriftelijke convocaties op uw naam zijn toegekomen. U beweerde dat de ordediensten altijd bij uw ouders langskwamen en gewoon zeiden dat u zich bij hen moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 5-6). Uw vader verklaarde dan weer dat er wel schriftelijke convocaties op uw naam waren toegekomen. Hij verklaarde er zelf zeker één of twee gezien te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 25/02/2010, p. 7-8). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door uw verklaring dat u in november 2005, toen u gezocht werd door de autoriteiten wegens uw hulp aan de rebellen, blijkbaar gewoon onder uw eigen naam met de trein door de Russische Federatie gereisd bent. Toen de interviewer u daarop vroeg of u niet bang was, aangezien u toch gezocht werd door de autoriteiten, antwoordde u dat uw kennis die politiemans was voor u treintickets gekocht had. U verklaarde dat u het zelf niet gedaan had, omdat u uit angst om gearresteerd te worden door de ordediensten niet eens durfde buitenkomen. De interviewer wees u er vervolgens opnieuw op dat u dan toch wel een risico genomen had door onder uw eigen naam met de trein te reizen. Te meer daar u stelde dat u op de trein uw intern paspoort had moeten tonen tijdens een identiteitscontrole (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 6). Uw bewering dat er voor u geen opsporingsbericht werd verspreid (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 6), is weinig overtuigend. U kon niet eens uitleggen hoe u dat zo zeker wist (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/12/2009, p. 6). Er kan nog worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw vader voor het Commissariaat-generaal gebleken is dat hij bij de Russische ambassade in Litouwen een reispaspoort aangevraagd heeft dat hij in augustus 2008 blijkbaar zonder enig probleem bekomen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 25/02/2010, p. 3), zoals ook blijkt uit de stempel die werd aangebracht in zijn intern paspoort (pagina 19). Ook uw broer Z.(...) bekwam in maart 2009 een reispaspoort (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 03/06/2010, p. 5), zoals eveneens blijkt uit de stempel aangebracht in zijn intern paspoort (pagina 19). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een reispaspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Uw broer Z.(...) verklaarde weliswaar dat hij zich niet persoonlijk tot de bevoegde instanties heeft gewend, omdat hij toen in Litouwen was. Een oom zou voor hem een reispaspoort tegen betaling bekomen hebben. Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk, aangezien hij niet eens kon uitleggen op welke manier zijn oom dit dan wel voor hem kon regelen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 03/06/2010, p. 5-6). Uw broer Z.(...) bekwam in 2008 nog een rijbewijs. Uit het door hem voorgelegde document blijkt dat dit werd uitgereikt te Grozny op 8 juli 2008. Uw broer verklaarde opnieuw dat hij zich niet zelf tot de bevoegde instanties heeft gewend, omdat hij toen in Litouwen was. Hij stelde dat zijn zus voor hem dit rijbewijs bekomen heeft, maar hij kon ook in verband met dit document niet verduidelijken hoe zijn zus dit concreet gedaan heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Z.(...) Z.(...), d.d. 03/06/2010, p. 4-5). Deze verschillende démarches die uw familieleden bij uw autoriteiten ondernamen om documenten te verwerven doen afbreuk aan uw beweringen dat uw familieleden gevisieerd werden door de autoriteiten omwille van uw problemen en dat ze om die reden ook het land verlaten hebben. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vervolgingsproblemen verder ondermijnd. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw intern paspoort bevat louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De documenten betreffende uw verblijf in Litouwen bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal in hoofdte

van uw echtgenote, Z.(...) M.(...) (O.V. 6.369.835), ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Ook in hoofde van uw ouders, Z.(...) Z.(...) en Z.(...) K.(...) (O.V. 6.402.166), en in hoofde van uw broer, Z.(...) Z.(...) (O.V. 6.546.232), werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. In het kader van de asielaanvraag van uw broer, Z.(...) S.(...) (O.V. 6.383.190), nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 april 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater). Met betrekking tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van uw broer, Z.(...) M.(...) (O.V. 5.715.933), dient erop gewezen te worden dat gezien de vaststellingen van ongeloofwaardigheid in uw hoofde, en gezien u geen verband legde met de door uw broer M.(...) verklaarde asielmotieven, een zelfde beoordeling van uw asielmotieven niet kan worden verantwoord." U haalde nog geheugenproblemen en andere psychische problemen aan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/02/2010, p. 3-4). Ter staving van deze problemen legde u een medisch attest voor en verschillende psychologische attesten. Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor eventuele moeilijkheden die u zou hebben, tonen deze attesten niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische problemen en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Deze attesten kunnen bovenstaande vaststellingen bijgevolg niet in positieve zin wijzigen. Het overige door u voorgelegde document, met name uw intern paspoort, bevat louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken en kan bijgevolg geen afbreuk doen aan bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, Z. R. Zij roept geen eigen motieven in. In het verzoekschrift, dat in algemene bewoordingen is gesteld, wordt geen enkele concrete vaststelling van de commissaris-generaal *in concreto* weerlegd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 72 323 van 20 december 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker stelt in zijn 'middel' vooreerst dat zijn asielaanvraag ten onrechte wordt afgewezen omdat er geen overtuigend bewijs van zijn problemen zou voorliggen. Verzoeker stelt daarbij dat hij weldegelijk over overtuigend bewijsmateriaal van zijn vervolging door de Russische autoriteiten beschikt. Naast het internetartikel van Chechenpress maakt hij namelijk twee bijkomende bewijzen over: het internetartikel van Kavkazweb en het internetartikel van Ubiytsa. Uit dit bijkomende bewijsmateriaal blijkt volgens verzoeker dat hij wel degelijk geïnteresseerd is in zijn problemen in zijn vaderland en de evolutie ervan. Verzoeker bespreekt vervolgens de drie internetartikels. Over het eerste internetartikel, namelijk die van Chechenpress, stelt hij dat het op zijn minst tegenstrijdig is dat het Commissariaat-generaal enerzijds stelt dat verzoeker geen enkel geloofwaardig bewijsmateriaal voorlegt en anderzijds vaststelt dat verzoeker beschikt over een artikel van Chechenpress waarin onomwonden staat dat zijn naam is opgenomen in een lijst van personen, die worden gezocht voor buitengerechtelijke executie. Het stuk dateert van 2008 en werd bovendien geschreven door Chechenpress, de nieuwsdienst die gedurende lange tijd het officiële nieuwsagentschap van Tsjetsjenië was, zo stelt verzoeker. Verzoeker citeert het artikel en stelt dat het Commissariaat-generaal hem ten onrechte verwijt dat hij geen gedetailleerde informatie over dit artikel zou kunnen geven nu de inhoud van dit artikel zelf beperkt is en verzoeker deze inhoud heeft weergegeven. Dit artikel moet volgens verzoeker bovendien worden gezien in het licht van de andere bewijzen. Wat het artikel van Kavkazweb betreft, licht verzoeker, na het artikel te hebben geciteerd, toe dat het dateert van 2005. Dit artikel is volgens verzoeker geloofwaardig aangezien het afkomstig is van Kavkazweb, dat dagelijks nieuwsberichten en -beelden brengt uit de Kaukasus. Verder is de daarin opgesomde informatie gedetailleerd en accuraat en is de bron van deze informatie het Ministerie van Buitenlandse zaken. Het derde door verzoeker weergegeven internetartikel van Ubiytsa bevestigt volgens verzoeker dat hij het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek door de autoriteiten. Verzoeker besluit dat deze internetartikelen bewijzen dat hij sinds 2005 aanhoudend gezocht wordt door de Russische autoriteiten omwille van zijn linken met de rebellenbeweging en hij herhaalt daarbij kort het feitenrelaas. Deze geloofwaardige bewijsstukken heeft verzoeker naar zijn zeggen met veel inspanning en moeite verzameld.

Over de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met de verklaringen stelt verzoeker dat de verklaringen van zijn familieleden slechts uit de tweede hand zijn en dus veel minder betrouwbaar zijn. Zij mogen dan volgens verzoeker niet primeren op de bovenstaande artikelen en de verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote, die onderling gelijkkluidend zijn. Verder moet de persoonlijke onveiligheid van verzoeker volgens hem individueel worden beoordeeld. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een reëel risico loopt op foltering en onmenselijke behandeling in zijn vaderland. De toestand in Tsjetsjenië wordt onder meer beschreven in een rapport dat toegevoegd werd aan het administratief dossier door het Commissariaat-generaal, namelijk 'Subject Related Briefing: Russische Federatie/ Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie' alsook in het daaraan gehechte advies van het UNHCR. Uit beide documenten blijkt dat welbepaalde risicogroepen in Tsjetsjenië in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming. Onder deze risicogroepen bevinden zich rebellen alsook de familieleden van rebellen. Verzoeker citeert daarbij passages uit het rapport.

Ter terechtzitting legt verzoeker een mobiel telefoonnummer neer van een zekere mijnheer Z.

2.2. Aangezien verzoeker in zijn middel gedeeltelijk inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt van zijn problemen. Met betrekking tot het internetartikel van Chechenpress wordt in de beslissing opgemerkt dat dit geen officieel document is en dat hij zelf onaannemelijk weinig informatie kon geven over de inhoud van het document. Daarnaast wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoeker naliet om nadere informatie, waarover hij beweerde te beschikken, neer te leggen en heeft geen pogingen ondernomen om zich verder te informeren over de evolutie van zijn vervolgingsproblemen in zijn land van herkomst. De commissaris-generaal stelde verder vast dat de verklaringen van verzoeker op verschillende punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn vader. De vrees voor vervolging van verzoeker wordt luidens de bestreden beslissing verder ondermijnd door zijn verklaring dat hij in november 2005 onder zijn eigen naam met de trein door de Russische Federatie is gereisd, dat zijn vader in Litouwen op de Russische Ambassade paspoorten had aangevraagd en gekregen en dat zijn broer ook een paspoort en een rijbewijs had bekomen. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict. De overige door verzoeker neergelegde stukken en de erkenning van zijn broer M. wordt in de beslissing gesteld dat deze niet van aard zijn om de conclusies van de commissaris-generaal te wijzigen.

2.4. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden is namelijk een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten te na te gaan. De Raad merkt op dat verzoeker enkel op algemene wijze kritiek heeft op de methodiek van de commissaris-generaal waarbij een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen van de familieleden, zonder de vastgestelde tegenstrijdigheden in concreto te weerleggen. Door louter te poneren dat deze verklaringen uit de tweede hand en bijgevolg minder betrouwbaar zijn, slaagt verzoeker er niet in om de tegenstrijdigheden op te heffen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vader op talrijke punten divergeren, niet alleen wat betreft het tijdstip waarop verzoeker een gewone rebel zou hebben vervoerd en het al dan niet ontvangen van schriftelijke convocaties (stuk 10, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS 25/02/2010 verzoekers vader, p. 3-4; Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 6-8) maar ook wat de problemen betreft van verzoeker met de ordediensten, waarvan zijn vader niet op de hoogte bleek te zijn, hoewel deze laatste zich voor zijn asielaanvraag beroept op de problemen van verzoeker (stuk 10, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS 25/02/2010 verzoekers vader, p. 4). De commissaris-generaal kon op grond van deze vaststellingen rechtsgeldig besluiten dat de geloofwaardigheid van verzoeker ernstig wordt ondermijnd.

2.5. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers vrees voor vervolging ernstig ondermijnd wordt door zijn verklaring dat hij in november 2005, toen hij gezocht werd door de autoriteiten onder zijn eigen naam met de trein door de Russische federatie gereisd is. Tevens verklaarde verzoeker dat hij zijn intern paspoort moest tonen tijdens een identiteitscontrole (Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 6). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoekers vader dat deze en verzoekers broer Z. bij de Russische ambassade in Litouwen een reispaspoort hebben aangevraagd en zonder problemen hebben bekomen (stuk 10, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS 25/02/2010 verzoekers vader, p. 3). Uit het administratief dossier blijkt echter dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een reispaspoort wordt voorgelegd aan de FSB (stuk 10, Landeninformatie, Antwoorddocument Cedoca 'International passport delivery FSB Screening'). Uit dit alles wordt de beweerde vrees voor vervolging

drastisch gerelativeerd en wordt ook getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de verklaringen waarin gesteld wordt dat verzoekers familieleden gevisieerd werden omwille van verzoekers problemen.

2.6. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Aan de verklaring van Mevrouw Elena en de verklaring van de Tsjetsjeense Republiek Itsjekeria kan geen bewijswaarde worden verleend (stuk 6, Inventaris van de overleggingsstukken: aanvullende stukken, 'Verklaring van Mevrouw Elena', 'Verklaring Tsjetsjeense Republiek Itsjekeria'). Uit de inhoud van de documenten blijkt duidelijk dat het om gesolliciteerde verklaringen gaan die om deze reden dan ook geen bewijswaarde hebben. De handgeschreven verklaring van mevrouw Elena komt bovendien inhoudelijk niet overeen met de verklaringen van verzoeker. In de brief wordt namelijk gesteld dat verzoeker voedsel en kledij aan de rebellen zou hebben geleverd, terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor enkel melding maakte van het feit dat hij in 2004 na een bezoek van een vriend die betrokken was bij activiteiten van rebellen problemen kreeg met de ordediensten en in 2005 nadat hij een vriend had geholpen met het vervoeren van een gewonde rebel (Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 6-8). De brief van de Tsjetsjeense republiek betreft geen officieel document en is een kleurenkopie. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het nummer van Z. die verzoeker heeft neergelegd ter zitting vormt geen bewijs van de authenticiteit van de verklaring van de Tsjetsjeense republiek. Dit wijst verder op het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen.

2.7. Verzoeker stelt dat de door hem aan zijn verzoekschrift toegevoegde internetartikels bewijzen zijn van de door hem aangehaalde feiten. De Raad stelt vast dat het artikel van Chechenpress reeds op 6 maart 2008 werd neergelegd (Deel 1, stuk 12, Documenten, internetartikel) en merkt dienaangaande op dat een internetartikel een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een internetartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende ter staving van het relaas. Documenten hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Op grond van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker over het artikel van Chechenpress bijzonder weinig weet. Hij verklaarde immers dat hij niet weet of er al dan niet informatie op staat waarom hij gezocht wordt. Daarnaast verklaarde hij uitdrukkelijk: "Ik herinner me niets meer concreet wat daar in staat" (Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 5). Van iemand wiens naam in een artikel voorkomt waarin wordt geïmpliceerd dat hij gezocht wordt door de autoriteiten kan echter worden verwacht dat hij elk detail van het artikel kent. Bijgevolg vormt het internetartikel geen bewijs van de gegronde vrees voor vervolging. Met betrekking tot de internetartikels van Kavkazweb en Ubiytsa merkt de Raad op dat deze stukken evenmin een overtuigend bewijs vormen van het asielrelaas. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwoordt, wordt de stelling van verzoeker dat het artikel geloofwaardig is en de erin opgenomen informatie accuraat en gedetailleerd, totaal ondergraven door het feit dat verzoeker in het artikel als één van de "omgebrachte bandieten" wordt omschreven. Uit het artikel van Ubiytsa, waarvoor ook de opmerking kan worden gemaakt dat dit geen officieel document betreft, kan enkel worden afgeleid dat verzoeker vijf jaar geleden het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een onderzoek, maar het internetartikel vormt geen bewijs van de vervolgingsfeiten. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden in zijn bewering dat de internetartikels overtuigende bewijsstukken zijn.

2.8. Voor zover verzoeker poneert dat uit de neerlegging van de twee artikelen blijkt dat hij wel degelijk geïnteresseerd is in zijn problemen in zijn vaderland en de evolutie ervan, stelt de Raad vast dat het opzoeken van internetartikels, die nota bene van minstens drie jaar geleden dateren, en deze aan de autoriteiten bezorgen geen bewijs vormt van interesse in de evolutie van zijn problemen. Op grond van de medewerkingsplicht kon immers worden verwacht dat verzoeker de kwetsieuze internetartikels veel eerder zou hebben neergelegd. Bovendien blijkt ook uit het gedrag van verzoeker dat hij geen belangstelling heeft voor de evolutie van zijn problemen. Blijkens het gehoorverslag verkeerde verzoeker in de mogelijkheid om iemand te contacteren die meer informatie heeft over de actuele stand van zaken, namelijk een bevriende politieman uit Grozny, maar verzoeker heeft hiermee geen contact opgenomen (Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 8 – 9). Van een asielzoeker mag echter in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker verklaarde expliciet dat het hem zelfs niet interesseerde om hierover meer te weten te komen (Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 9). Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn problemen.

2.9. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend voor de Litouwse asielinstanties en de subsidiaire bescherming heeft verkregen die sindsdien jaarlijks verlengd werd. Op 31 maart 2009 werd de toegekende subsidiaire beschermingsstatus echter opgeheven, aangezien verzoeker het land reeds verlaten had nog tijdens het onderzoek van zijn aanvraag tot verlenging ervan (stuk 10, Landeninformatie, Informatie asielinstanties Litouwen). Verzoeker relativeert met dit gedrag op

ernstige wijze zijn behoefte aan bescherming, aangezien hij, na de subsidiaire bescherming verkregen te hebben in Litouwen, er vrijwillig afstand van heeft gedaan door het land te verlaten. De opgegeven reden om Litouwen te verlaten, namelijk zijn vermoeden dat deze status niet verlengd zou worden (Deel 1, stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/12/2009, p. 3) kan bezwaarlijk als voldoende basis worden beschouwd om de verkregen bescherming vrijwillig op te geven. Uit deze vaststellingen blijkt dat verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming.

2.10. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Een loutere selectieve lezing van de rapporten die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werden toegevoegd, is onvoldoende om aan te tonen dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging toen hij op basis van dezelfde informatie tot het besluit kwam dat er actueel in Tsjetsjenië geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig 'middel' is ongegrond.

2.12. Ten overvloede merkt de Raad op dat in het dossier van verzoekers echtgenote, Z. M., in het dossier van zijn broer, Z. Z., in het dossier van zijn vader Z. Zn. en in het dossier van zijn moeder Z. K. beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN